

NIXE

Entrí a la taverna del port per prendre'm una cervesa, després d'haver tingut una jornada esgotadora. Vaig trobar una cadira i una taula buida. Em vaig asseure per descansar i relaxar-me un poc, quan, no vaig poder remediari oir la conversa de la taula del costat, de la qual em separava un paravent.

-Sí, com t'ho dic, no crec que siga una llegenda, doncs aquesta història la conta la meua família anys i anys. Sempre el mateix, no s'equivoquen mai. Mon pare ens la contava a la casa de La illa Grossa les nits d'hivern, mentre de fons s'oïa el remor del mar -vaig reconèixer la veu de l'antic farer de Columbretes, Bonachera, una família afincada al Grao, de prestigi en la professió.

Va ser una nit de tempesta, la mar estava brava. Les ones invaïen el terra dels petits illots. El rugit de la mar, quan es trencava l'ona contra les roques dels penya-segats, feia por. Durant la nit, el farer va estar alerta per si algun vaixell xocava contra les roques. Sempre pendent que la llum del far es veiés.

El següent dia, el sol va eixir radiant, la mar estava en calma absoluta. Qui hagués dit que la nit anterior havia sigut un infern! Aleshores el farer va donar una volta per si veia alguna embarcació amb problemes. De sobte, sobre una pedra plana, albirà el que pareixia la silueta d'una persona. S'acostà i va comprovar que era un marí per les vestimentes que portava, ara ja parracs. El seu cos estava ensangat per les nombroses rascades. Demanà ajuda a l'esposa i entre els dos aconseguiren portar-lo a casa. Allí es preocuparen de llavar-lo i curar-li les ferides. Estava tan exhaust que dormí durant dos dies. El farer i l'esposa estaven molt preocupats, però comprovaren que la respiració era normal. Sols quedava esperar que despertara d'aquell malson que havia tingut.

-Nixe, Nixe... – és el que es podia entendre de les paraules que balbucejava.

Sobre les dotze del migdia, el sol penetrava per la finestra, arribava a acaronar la cara al marí. De cop i volta, començà a moure's i mencionava de nou el nom de Nixe. Estava despertant-se. La dona cridà el farer per a què fóra.

-Bon dia tinguem -va dir el farer.

El naufrag va mirar desorientat, i de nou va balbucejar la paraula Nixe. El farer el va ubicar, li va dir que de segur havia tingut un accident amb el seu vaixell i la mar l'havia portat fins a les illes Columbretes. El farer l'informà que no havia vist indicis de cap naufragi. Possiblement s'hauria afonat o encara estaria a la deriva. El naufrag reaccionà, i es va identificar.

-Em diuen Luis Salvador d'Habsburgo, sóc arxiduc d'Aústria. Navegava amb el meu vaixell quan em va sorprendre una gran tempesta. Vaig eixir per amarrar bé la vela que es girava brúscament i amenaçava de trencar-se. D'improvís, una gran ona em llançà a la mar, vaig nadar el que vaig poder, fins que, esgotat, notí com em submergia en les aigües sense poder fer res. Tot i que cada vegada la llum era més pobre, vaig albirar una resplendor que emanava d'un ésser que s'aproximava.

-Mariner, no t'espantes, sóc Nixe. Et portaré a bon esguard.

-I vet aquí que, quan em desperte, em trobe en la casa d'un farer de l'illa Grossa! Luís li va contar que es dedicava a l'estudi de la flora i la fauna de les illes de la Mediterrània. Mentre restà convalecint a l'illa va fer nombroses observacions de la flora i fauna d'aquell indret. La informació que recollia la plasmava en paper, que li'l proporcionà el farer. Va fer dibuixos de tota mena de plantes, aus, insectes, etc., que eren als illots.

En un espai de temps, quan es trobava front a l'illot de El Mascarat, a l'altra part del cràter, fent un dibuix, emergí de l'aigua un ésser meitat dona, meitat peix.

-Nixe! —exclamà l'arxiduc.

Esperà un moment, aquella era la seua oportunitat, l'havia reconegut. Era l'ésser que se li aparegué en les profunditats de la mar el dia que caigué del vaixell.

Aquesta vegada, amb suavitat aparegué Nixe. S'acostà a la pedra on era Luís i digué:

-M'alegre que et trobes bé. Doncs, la darrera vegada que et vaig veure et trobaves en una situació molt perillosa.

-Sóc content de poder donar-te les gràcies, perquè si no hagués aparegut la meua vida hagués acabat en aquell instant. Dispose de diners i prestigi per poder concedir-te allò que vulgues com a reconeixement del que has fet per mi.

A la qual cosa la sirena li contestà:

-Per a mi no vull res, però el fons marí amenaçava la seua extinció, la pèrdua de la riquesa natural, per la pesca incontrolada de llagosta d'aquestes aigües, així com la destrucció del coral roig pels submarinistes i les xarxes de les barques, la pesca d'espècies sobreexplotades, les deixalles i el fem que abocaven a la mar els vaixells, etc., tot açò aconseguirà la pèrdua de l'ecosistema marí. Com a conseqüència, serà la fi de la humanitat, sinó reccionen i decreten mesures per evitar-ho.

Luís, com a naturalista i commocionat pel que li estava dient Marina, li va prometre fer tot allò que estigués al seu abast. Parlaria amb les administracions, governs etc. per aconseguir que la bellesa del sòl marí d'aquell paratge, així com la varietat i quantitat d'espècies animals i de vegetals es vera protegida.

Nixe li va agrair la seua voluntat i interès, i li digué que si ho aconseguia, sempre que volgués veure-la de nou, invocara el seu nom en aquest arxipèlag, i ella emergiria de les aigües per saludar-lo.

Unes gavines s'aproparen sobrevolant-los. Nixe digué que l'avisaven que era requerida en un altre lloc. S'acomiadaren. Se submergí de nou, i des de l'illa La Foradada li feu l'últim adéu.

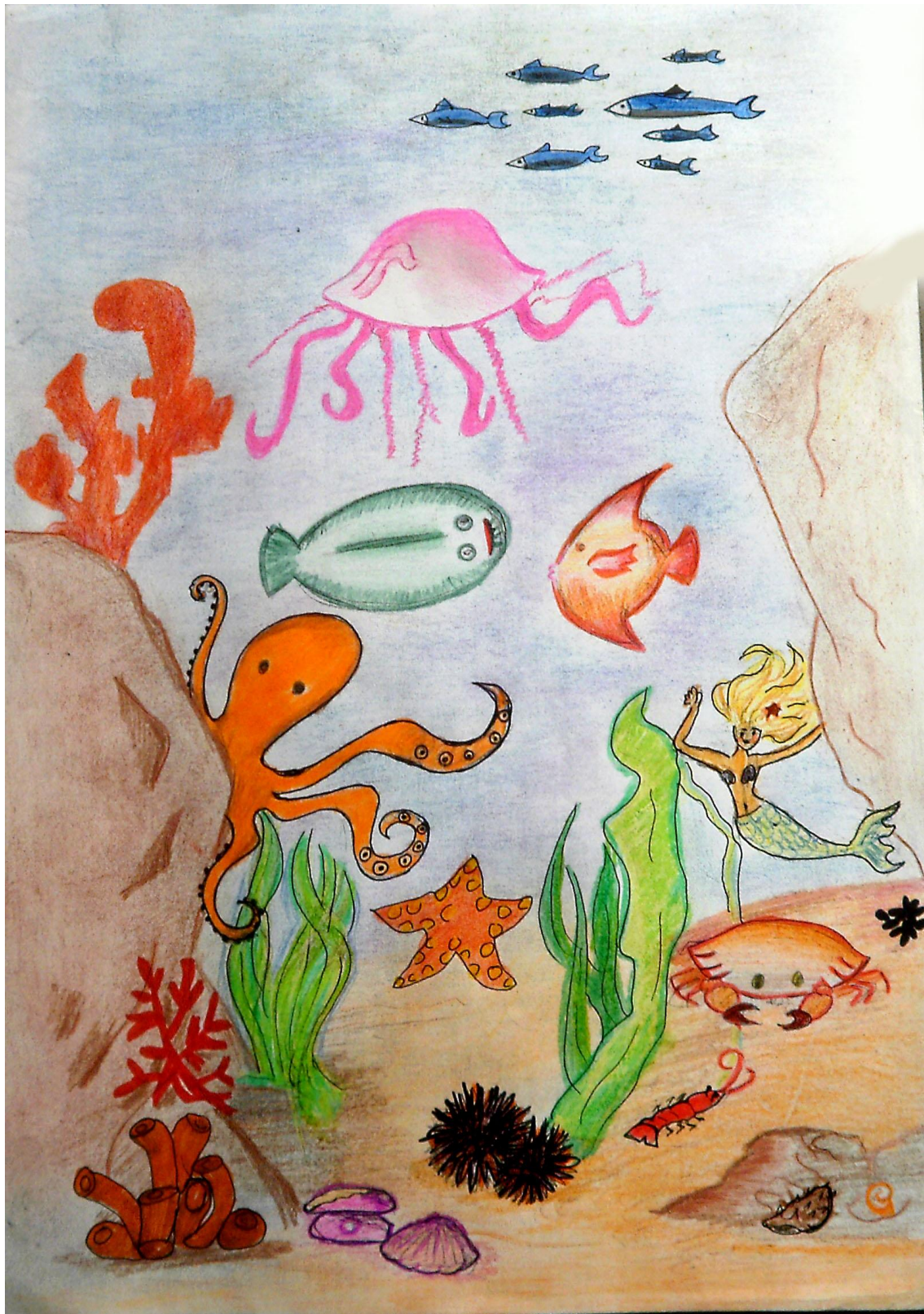
Luís romangué uns quants dies més fins que va passar un veler que atraca en les aigües tranquil·les d'aquell paratge per descansar una nit, i l'arxiduc aprofità per anar-se'n rumb a Mallorca, l'illa on residia. El veler deixava enrere La Ferrera. Des del més alt de l'illa Grossa el farer i la seua esposa li deien adéu amb la mà.

Arribà a Mallorca. Al dia següent es preocupà de parlar amb les autoritats, tant de les Balears com les de Castelló, per proposar que: en un futur es poguera obtenir una pesca més sostenible i responsable, es reduïra la contaminació de les aigües costeres, es controlara els esports subaquàtics, etc., cosa que regeneraria els mars i ens beneficiaria a tots.

-Ja sap que han hagut de passar uns quants anys per aconseguir que les Illes Columbretes foren reconegudes com a paratge natural protegit –va dir l’antic farer Francisco Bonachera. Esperem que la gent es consciència i les respecte.

Es van alçar i van marxar.

IES EL CAMINÀS

Castelló

AUTORS 3r ESO A:

Miguel Andrés Masip

Rubén Castro Gil

Antoni Cortés Montferrer

Neus Duch Martínez

Iván González Ojeda

Elia Herrera Herzog

Diego Iserte Moliner

Ana Maria Florentina Iván

Roger Martinavarro Castell

Paula Mata Velasco

Alexandra Mena Doménech

Samuel Iosif Muntean

Alba Peña Ruiz

Adrián Pla Ángel

Jordi Queralt Sánchez

Sandra Serrano Puerto

Noa Tendero Jovaní